

Sygn. akt I ACa 982/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Sołtyka (spr.)
Sędziowie:	SA Ryszard Iwankiewicz SA Wiesława Kaźmierska
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 12 września 2014 r., sygn. akt VIII GC 35/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Wiesława Kaźmierska Agnieszka Sołtyka Ryszard Iwankiewicz

Sygn. akt IACa 982/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym od pozwanej M. G. kwoty 127.185,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2013 roku oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podniosła, że sprzedała pozwanej olej napędowy, za który strony uzgodniły cenę 153.012,79 złotych. Pozwana przyjęła i podpisała fakturę na tą kwotę,

natomiast zapłaciła w dniach 14 sierpnia 2013 roku i 26 sierpnia 2013 roku po 10.000 złotych, nadto dokonała potrącenia przysługującej jej od powódki należności w kwocie 5.827,46 złotych.

W dniu 18 listopada 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła zarzuty od tego nakazu, w których podniosła, że zobowiązanie nie istnieje, bowiem pozwana zapłaciła powódce kwotę 153.012,79 złotych w dniu 13 sierpnia 2013 roku bezpośrednio w powodowej spółce, na co pozwana otrzymała pokwitowanie. Stało się to na prośbę prezesa powódki, który skontaktował się telefonicznie z S. G. i poprosił, żeby nie wpłacać pieniędzy na znany pozwanej rachunek bankowy, albowiem jest on zablokowany. Zanim podany został nowy numer rachunku bankowego prezes powódki ostatecznie zaproponował zapłatę w gotówce. Dodała, że pracownicy pozwanej nie mieli wiedzy o tej zapłacie stąd dokonali dwóch przelewów w dniach 14 08 2013 i 26 08 2013. Z kolei pozwana podpisała dokument o kompensacie nie analizując go bliżej. Co do nadpłat pozwana stwierdziła, że ulega ona rozliczeniu w ramach kolejnych transakcji pomiędzy stronami.

Odnosząc się do tych twierdzeń powódka zaprzeczyła, że otrzymała wpłatę, na którą powołała się pozwana. Podniosła, że pokwitowanie zapłaty ceny zostało wystawione i przesłane pozwanej omyłkowo. Powołała się też na korespondencję elektroniczną wskazującą na to, że pozwana nie dokonała wpłaty, na którą się powołuje.

Wyrokiem z dnia 12 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Szczecinie w postępowaniu nakazowym z dnia 18 listopada 2013 roku, sygnatura akt VIII GNC 515/13; zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 127.185,33 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12 października 2013 roku; oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.207 złotych tytułem kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

W lipcu 2013 roku, w toku trwającej współpracy pomiędzy powódką a pozwaną, powódka sprzedała pozwanej olej napędowy CN 2710 19 43, w ilości 29.904 litry. Uzgodnień z ramienia powódki dokonywał jej prokurent a zarazem jedyny wspólnik S. A.. Pozwaną reprezentował jej mąż S. G.. Współpraca polegała na tym, że powódka przedpłacała za paliwo kupowane dla pozwanej w Niemczech, zaś po jego odebraniu pozwana miała uiszczać cenę, co warunkowało przedpłacanie przez powódkę za kolejne zakupy paliwa z przeznaczeniem dla pozwanej.

S. A. współpracował z S. G. wcześniej, gdy był on przedstawicielem innego podmiotu. Przed lipcem 2013 roku powódka zawarła z pozwaną jedną transakcję w 2010 roku – sprzedała jej olej napędowy za cenę 122.100 złotych. Kwotę tą pozwana uiściła gotówką.

W dniu 19 lipca 2013 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę nr (...) na kwotę 153.012,79 złotych tytułem ceny za olej napędowy. Jako sposób zapłaty wskazano przelew na wskazany numer rachunku bankowego w terminie 3 dni. Pozwana podpisała fakturę.

Na poczet ceny pozwana uiściła dwa przelewy: w dniu 14 sierpnia 2013 roku w kwocie 10.000 złotych i w dniu 26 sierpnia 2013 roku w kwocie 10.000 złotych. Przelewy zostały dokonane na rachunek powódki wskazany w fakturze nr (...). Jako tytuł wpłat podano numer tej faktury.

S. G. wysłał w dniu 14 sierpnia 2013 roku do prokurenta powódki S. A. wiadomość tekstową (SMS) o treści: „S., za chwilę jestem u klienta, zaraz będę wiedział, jak zapłaci, od razu idzie do Ciebie”. W dniu 23 sierpnia 2013 roku S. G. wysłał do S. A. wiadomość tekstową (SMS) o treści: „ja jestem jeszcze w Egipcie, dziś może się coś uda, to może coś więcej pójdzie”.

W dniu 30 września 2013 roku pozwana złożyła powódce oświadczenie o dokonaniu kompensaty należności kwoty 5.827,46 złotych z faktury (...) z należnością wynikającą z faktury powódki nr (...) w kwocie 153.012,79 złotych.

W dniu 1 października 2013 roku powódka wysłała pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 123.012,79 złotych w terminie 3 dni od dnia doręczenia tego pisma.

W dniu 13 sierpnia 2013 roku w siedzibie powodowej spółki S. A. ze swojego biura zwołał do pracownika powódki M. D., siedzącej w jednym z kolejnych pomieszczeń, by wystawiła dowód wpłaty. Był w tym czasie u niego przedstawiciel z firmy (...). Ponieważ w siedzibie powódki rozmawiało się o zobowiązaniu pozwanej wobec powódki, M. D. skojarzyławołanie jej szefa o wystawienie dowodu KP z pozwaną i jej niezapłaconą należnością i wystawiła go jako dowód wpłaty pozwanej w kwocie 153.012,79 złotych. M. D. nie otrzymała tej kwoty. Dokument KP został wysłany pozwanej w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozwana zwróciła.

Po dokonaniu takich ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powództwo co do należności głównej jest uzasadnione w całości, a co do odsetek w znacznej części.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd wskazał, że pamiętając o fakcie wystawienia przez powódkę dowodu KP z dnia 13 sierpnia 2013 roku, podpisanego przez pracownika powódki M. D. należy stwierdzić, że nie przesądza on o rzeczywistym dokonaniu zapłaty zgodnie z tym dokumentem. Oprócz tego dokumentu istnieją dowody dokonania przez pozwaną przelewów z dat 14 i 26 sierpnia 2013 roku, kwot po 10.000 złotych, w których jako tytuł wskazano fakturę nr (...), a przelewów dokonano na rachunek bankowy wskazany w tej fakturze. Te dowody, a także, oświadczenie pozwanej z dnia 30 września 2013 roku o kompensacie wzajemnych należności, determinowały konieczność dalszego badania, czy, a jeżeli tak, to kiedy i w jakich kwotach, dokonano wpłat na poczet należności wynikającej z powołanej wyżej faktury.

Odnosząc się do dowodów osobowych Sąd uznał, że nie można było odmówić wiarygodności zeznaniu świadka M. D.. Wskazał, że nie jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym uznanie, że wystawienie dowodu KP przez osobę, która nie odebrała wpłat, ani nie widziała wpłacanej kwoty, a przy tym nie odbiera płatności gotówkowych w ogóle, mogło być dokonane przez pomyłkę, a ściślej błędne zrozumienie polecenia przełożonego, który samodzielnie prowadzi rozliczenia z kontrahentami. To zaś oznaczałoby, że nie było zapłaty stanowiącej podstawę do wystawienia dokumentu KP.

Temu, że tak było w istocie, nie sprzeciwił się dowód z zeznań świadka S. G., będącego mężem pozwanej oraz reprezentującym ją w kontaktach z powódką, a jego zeznania Sąd uznał za niewiarygodne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, jak i twierdzeniami stron, w tej części, która dotyczyła jego rzekomej zapłaty kwoty 153.012,79 złotych do rąk prokurenta i jedyne go współnika powódki S. A..

W konsekwencji Sąd stwierdził, że strony zawarły umowę sprzedaży (art. 535 k.c.). Powódka, jako sprzedawca swoje świadczenie wykonała, a pozwana- kupująca nie udowodniła, by zapłaciła całość ceny. Nie stanowił bowiem w ocenie Sądu wiarygodnego dowodu na spełnienie świadczenia ceny z faktury nr (...) dokument KP z dnia 13 sierpnia 2013 roku. Sąd podkreślił, że oświadczeniu z tego dokumentu nie można przypisać cechy oświadczenia woli. Pokwitowanie wystawione przez powódkę nie miało cech czynności prawnej (nie miało znaczenia konstytutywnego a jedynie deklaratoryjne), a przy tym było innym zdarzeniem prawnym, niż pokwitowanie przepisane prawem, o którym mowa w art. 451 § 2 k.c. i w art. 462 k.c. Podniósł Sąd, że powódka wystawiła je bez żądania ze strony pozwanej, co wynikało ze stanowiska procesowego pozwanej oraz z zeznania świadka S. G.. Sąd uznał, że omawiany dokument był jedynie zawiadomieniem (oświadczeniem wiedzy) o dokonaniu płatności. Wskazał, że w aspekcie procesowym dowód z pokwitowania wierzyciela jest dokumentem prywatnym, a więc stanowi dowód, o którym mowa w art. 245 k.p.c., poddawany interpretacji zgodnie z zasadami oceny dowodów. Wprawdzie dokument ten stwarzał domniemanie spełnienia świadczenia przez pozwaną, jednak domniemanie to zostało obalone, dowodami, których przeprowadzenie było dopuszczalne (art. 247 k.p.c.), a przy tym wnioskowane przez obie strony. Sąd uznał przy tym, że powódka sprostała ciężarowi dowodzenia, spoczywającemu na niej w myśl art. 6 k.c. (a także wymaganiu wynikającemu z art. 253 k.c.).

Powyższe doprowadziło Sąd I instancji do stwierdzenia, że pozwana nie zapłaciła ceny z zawartej przez strony umowy sprzedaży. Tym samym powódka mogła się jej domagać w procesie również z odsetkami, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., przy czym, wobec braku dowodu doręczenia pozwanej faktury nr (...) i przy niekwestionowanym przez powódkę zaprzeczeniu pozwanej, co do doręczenia jej w oryginale, dopiero od dnia następnego po upływie terminu z wezwania z dnia 30 września 2013 roku (przyjmując 7 dniowy obrót pocztowy od dnia wysłania – 1 10 2013).

Z tych względów, zgodnie z art. 496 k.p.c., Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 18 listopada 2013 roku i orzekł o żądaniu pozwu w sposób wskazany wyżej. To rozstrzygnięcie oznaczało wygraną sprawy przez powódkę niemal w całości, toteż zgodnie z art. 100 k.p.c. Sąd nałożył na pozwaną obowiązek ich poniesienia wobec powódki. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa oraz koszty zastępstwa adwokackiego obejmujące wynagrodzenie adwokackie i opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się pozwana, która zaskarżyła go w pkt II, IV, zarzucając mu:

1. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, a w szczególności, że powódka przedpłacała za paliwo nabywane dla pozwanej w Niemczech, że powódka wystawiała fakturę nr (...) w dniu 19.07.2013r., iż wpłata kwot po 10.000 zł w dniu 14.08.2013r. i 26.08.200Br.ostatecznie dotyczyła zapłaty za fakturę nr (...), że w dniu 13.08.2013r. prokurent powódki „zawołał do pracownicy siedzącej w innym pomieszczeniu, by wystawiła dowód wpłaty”.
2. Niewyjaśnienie okoliczności, w jakich rzekomo pomyłkowo wystawiony dowód wpłaty, został wysłany do pozwanej, zaksięgowany i rozliczony, a następnie był kwestionowany dopiero po wniesieniu przez pozwaną zarzutów.
3. Obrazę przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodów w postaci dowodu KP z dnia 13.08.2013r. przelewów pozwanej z dnia 14 i 26.08.2013r. oraz oświadczenia pozwanej z dnia 30.09.2013r. o potrąceniu wiarygodności, zeznań św. S. G. odnośnie kontaktu z prokurentem powódki i przekazania mu pieniędzy.
4. Obrazę przepisu art. 462 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż pokwitowanie stanowi dowód złożenia oświadczenia wiedzy, nie zaś woli.
5. Wybiórczą ocenę twierdzeń podnoszonych przez pozwaną w piśmie przy braku oceny twierdzeń przedstawionych w pismach przez powódkę.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelująca wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pozwana rozwinęła postawione w niej zarzuty, podniosła, że faktura nr (...) została wysłana pozwanej drogą elektroniczną w lipcu 2013r., nie mogła jednak stanowić dowodu księgowego i pozwana oczekiwała na papierową wersję faktury, którą po podpisaniu - egzemplarz kopia - odesłała powódkce.

Podniosła także, że oceniając przelewy z dni 14.08. i 26.08.2013r. w kwotach po 10.000 zł dokonane przez pozwaną na rzecz powódki, Sąd nie dostrzegł, że w tym czasie pozwana fizycznie przebywała na urlopie w Egipcie, a przelewy były wysyłane przez pracowników pozwanej, jak również to, że dowód KP datowany na 13.08.2013r. fizycznie dotarł do pozwanej na początku września 2013r., a egzemplarz kopia został odesłany w dniu 05.09.2013r.do powódki.

Podkreślono, że ostatecznie w rozliczeniu stron jest nadpłata ze strony pozwanej i powinna być ona zaliczona na poczet przyszłych transakcji stron, toteż pozwana nie wystąpiła o zwrot nadpłaty należności.

Zarzucała też apelująca, że sprzeczna z zasadami wynikającymi z przepisu art. 233 §1 k.p.c. jest ocena dowodu KP wystawionego przez powódkę w dniu 13.08.2013r., albowiem jego wystawienie, wysłanie pozwanej i wreszcie zaksięgowanie świadczy o tym, że co najmniej do października 2013r. powódka traktowała ten dowód jako prawdziwy

i odzwierciedlający rzeczywistość. Podkreśliła, że dowód KP stanowi rodzaj pokwitowania, niezależnie od tego, że jest także dokumentem księgowym w rozumieniu ustawy o rachunkowości.

Pozwana w apelacji powołała się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie I ACa 178/13 z dnia 15.05.2013r., gdzie podniesiono, iż „pokwitowanie to oświadczenie woli wierzyciela..., zawierające poświadczenie, że dłużnik świadczenie spełnił”. W konsekwencji wskazała, że jako oświadczenie woli będzie podlegało ocenie nie jako dowód z dokumentu, lecz jako oświadczenie woli, które może być dotknięte uchybieniami wymienionymi w art. 82 i nast. k.c. Zarzuciła zatem, że pokwitowania nie można traktować tylko jako zapisu dokumentującego w cyfrach spełnione świadczenie, lecz ma ono rolę bardziej doniosłą, stanowi oświadczenie woli.

Podniosła też apelująca, że w przypadku dokonywania obrotu gotówkowego, (czego według jej stanowiska oczekiwała powódka, wbrew obowiązującym przepisom prawa), bardzo często podmioty takie nie korzystają z profesjonalnej ochrony przy przekazywaniu pieniędzy, nie stosują także innych zabezpieczeń, a pieniądze w istocie przekazywane są z ręki do ręki.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych

za postępowanie apelacyjne.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Na wstępie przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 127.185,33 złotych z ustawowymi odsetkami, a w uzasadnieniu pozwu podniosła, że sprzedała pozwanej olej napędowy, za który strony uzgodniły cenę 153.012,79 złotych, przy czym pozwana zapłaciła jedynie część ustalonej ceny. Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa, zarzucając, że zapłaciła całość należności za dostarczony olej napędowy. Zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodów wyznaczoną treścią art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obowiązkiem pozwanej było wykazanie, że swoje świadczenie spełniła.

Wskazać też trzeba, że w sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, a w zarzutach od tego nakazu pozwana podniosła, że jej zobowiązanie nie istnieje, bo 13.08.2013r. uregulowano je w całości, dokonując wpłaty bezpośredniej w powodowej spółce. Dowodem na te twierdzenia był dokument KP 3601/2013, zeznania świadka M D. na okoliczność przyjęcia wpłaty od pozwanej i zeznania świadka S. G. (k.31-32).

W apelacji podniesiono dwojakiego rodzaju zarzuty: dotyczące naruszenia prawa procesowego i w konsekwencji dokonania błędnych ustaleń faktycznych oraz te, które dotyczą naruszenia prawa materialnego.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny skupił się nad zarzutami dotyczącymi błędnych ustaleń faktycznych, gdyż dopiero prawidłowo ustalony stan faktyczny może stanowić podstawę do merytorycznej oceny zasadności roszczenia zgłoszonego w pozwie.

W tym zakresie pozwana zarzuciła obrazę przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodów w postaci dowodu KP z dnia 13.08.2013r., przelewów pozwanej z dnia 14 i 26.08.2013r. oraz oświadczenia pozwanej z dnia 30.09.2013r. o potrąceniu wierzytelności, zeznań św. S. G. odnośnie kontaktu z prokurentem powódki i przekazania mu pieniędzy. Zarzuciła także wybiórczą ocenę twierdzeń pozwanej podnoszonych w piśmie oraz niewyjaśnienie okoliczności, w jakich zaksięgowano i rozliczono dowód wpłaty.

Tytułem wyjaśnienia wskazać trzeba, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu treści art. 328 § 2 k.p.c., nakłada na sąd orzekający obowiązek: po pierwsze - wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, po drugie - uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, po trzecie -

skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, po czwarte - wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej - wyższej instancji i skarżącemu - na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, po piąte - przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136).

Odnosząc powyższe do wniesionej apelacji wskazać trzeba, że nie podważyła ona zarzutami natury jurydycznej tych ustaleń i wniosków sądu I instancji, z których wynika, że

nie zapłaciła powódce dochodzonej w tym procesie reszty należności za dostarczony olej napędowy. Z zeznań powołanego przeciw przez pozwaną świadka M. D. wynika, że nie przyjmowała ona od pozwanej ani jej męża żadnych pieniędzy, a kwit KP wystawiła pomyłkowo. Przesłuchany jako świadek mąż pozwanej S. G. zeznał natomiast, że wpłaty gotówkowej dokonywał w S., na deptaku przy ulicy (...), a nie w siedzibie powódki (W.), jak podnosiła pozwana w zarzutach. Obaj powołani przez pozwaną świadkowie podali inne okoliczności związane z płatnością, niż wskazywała pozwana. Sąd Apelacyjny podziela też stanowisko sądu I instancji o niewiarygodności dokonania płatności kwoty aż 153.012,79 złotych, przyniesionych w reklamówce i wręczenia jej na ulicy, bez przeliczania. Wszak była to dopiero druga transakcja pomiędzy stronami, nadto przepisy fiskalne wymagały w tym przypadku płatności bezgotówkowej. Taka też częściowa płatność nastąpiła i to na konto wskazane na fakturze nr (...). Były to wpłaty w dniach 14 i 26 sierpnia 2013r. Za niewiarygodne uznaje Sąd Apelacyjny twierdzenia pozwanej, że wpłat dokonali pracownicy w czasie, gdy ona była na wakacjach. Gdyby bowiem należność z faktury nr (...) była w całości zapłacona w dniu 13 sierpnia 2013r, jak twierdzi pozwana, to nie było potrzeby dokonywania z tego tytułu dalszych płatności, a przed wyjazdem na wakacje pracownicy odpowiedzialni za dokonywanie płatności taką informację od pozwanej powinni otrzymać. Wersje pozwanej obalają także przedstawione przez powódkę treści wiadomości tekstowych-sms, przywołane przez Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych, których w tej części pozwana nie kwestionowała w apelacji, wysyłanych przez męża pozwanej do prokurenta powódki, które pozostają w niepodważalnym związku czasowym z dokonanymi następnie przelewami.

Wreszcie, całkowicie niewiarygodne są twierdzenia pozwanej dotyczące okoliczności podpisania dokumentu o kompensacie z dnia 30 września 2013r (k.17). Wprawdzie kompensaty dokonywano według stanu na dzień 22.07.2013r, stąd jako należność z faktury nr (...) wpisano 153.012,79 zł, tym niemniej dokument wystawiono w dniu 30 września 2013r, zatem gdyby dokonano zapłaty całości w dniu 13 sierpnia 2013r, a następnie jeszcze dwóch wpłat po 10.000 zł, to w dokumencie tym pozwana powinna zaznaczyć fakt nadpłaty po jej stronie, czego nie zrobiła.

Z tych względów uznaje Sąd Apelacyjny, że Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz właściwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku, stąd też zarzuty pozwanej w tym zakresie są chybione. Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny jako niewadliwy sąd

odwoławczy akceptuje i przyjmuje za własny, bez potrzeby jego ponownego przytaczania. Podziela także ocenę prawną zgłoszonego w sprawie żądania, której dokonał sąd I instancji.

Uznaje też sąd odwoławczy, wbrew zarzutowi apelacji, że w niniejszej sprawie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, natomiast kwestie związane z zaksięgowaniem i rozliczeniem dowodu wpłaty do takich okoliczności nie należą.

Chybiony jest również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 462 kodeksu cywilnego. Zgodnie z ugruntowaną oraz niebudzącą wątpliwości wykładnią ww. przepisu pokwitowanie należy do oświadczeń wiedzy, mających charakter potwierdzenia faktów oraz nie wpływa ono na ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego. Jego funkcją jest ułatwienie dłużnikowi udowodnienia, że spełnił świadczenie. Pokwitowanie może być jednak zakwestionowane, ponieważ stan w nim stwierdzony jako fakt podlega ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu.

Pokwitowanie, z punktu widzenia prawa procesowego, jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i jako takie potwierdza jedynie, że osoba, która go podpisała, złożyła takie oświadczenie. Pokwitowanie nie korzysta natomiast z domniemania prawdziwości danych zawartych w nim oświadczeń, wobec czego osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości. Zgodnie ze swym charakterem pokwitowanie może być zakwestionowane, a domniemanie z niego wynikające obalone, jako nieodpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy. W niniejszym procesie powódka skutecznie przeprowadziła dowód na to, że nie doszło do przyjęcia wpłaty wskazanej w pokwitowaniu. Osoba, która to pokwitowanie podpisała - M. D. stanowczo zaprzeczyła, by taka wpłatę przyjęła.

Jedynie na marginesie należy wskazać (przy hipotetycznym jedynie przyjęciu tezy, że pokwitowanie to oświadczenie woli, do czego podstaw brak), że osoba, która to pokwitowanie podpisała to jedynie pracownik powódki, a powódka jest osobą prawną, za którą oświadczenia woli składają organy osoby prawnej (art. 38 k.c.). M. D., co pozostaje poza sporem, nie piastuje funkcji organu powódki. Nie mogła zatem skutecznie w imieniu powódki złożyć żadnego oświadczenia woli.

Z tych względów apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego wydano na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu - art. 98 k.p.c.

Wiesława Kaźmierska Agnieszka Sołtyka Ryszard Iwankiewicz